

Da ellers Ingen ønskede at yttre sig, fattedes

Udvalgets Forslag til § 36:

„Foruden . . . Gjenstande“ forandres til: „Kommer Sognefogden til Kundskab om, at Nogen med Hensyn til Bygningernes Anvendelse, Opbevaring af let sænelige Gjenstande eller paa anden Maade viser uforsvarlig Omgang med Hensyn til Brandfare, eller bliver han vidende om nogen anden Overtrædelse af Brandanordningerne,“ under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 33 Stemmer.

Det af 9 Medlemmer til § 38 stillede Vndringsforslag fattedes under Forhandling.

Faurshou: Det vil sees, at det af mig i Forening med flere ærede Landstingsmænd stillede Vndringsforslag til denne Paragraph gaaer ud paa, at private Sprøiteetere skulle fritages for at udrede Bidrag til Communes Brandredskaber. Efter min Opfattelse af hele dette Forhold trænger dette Forslag ikke til videre Motivering. Jeg tænker nærmest paa Forholdene, som de ere i Jylland; der vil, hvor Byerne i en Commune ofte ligge meget snerede fra hinanden, mangen en By foretrække for egen Regning at anskaffe en Sprøite med Tilbehør fremfor at bidrage til Udgifterne ved Anskaffelsen af en Communesprøite, hvoraf den sandsynligvis vil have grumme liden Nytte, og Vedtagelsen af dette Vndringsforslag vil derfor medføre, at der vil blive anskaffet mange private Sprøiter, hvilket vist maa ansees for hensigtsmæssigt. Jeg skal endnu kun tilføie, at Vedtagelsen af dette Vndringsforslag ikke vil berøve nogen privat Eier fuldkommen Dispositionsret over en af ham selv anskaffet Sprøite, men han maa i saa Fald deeltage med Communes øvrige Medlemmer i Udgifterne til Sognesprøiten. Med disse saa Ord skal jeg anbefale Forslaget til Vedtagelse af det høitærede Thing.

Ordføreren: Der har med Hensyn til dette Forhold været deelte Meninger i Udvalget, men man har dog fundet overveiende Grunde for at lade hele dette Forhold med

private Sprøiter være en frivillig Sag, da man har meent, at dette snarest vilde føre til, at det fik en størst mulig Udstrækning. Paa den anden Side er det ikke sandsynligt, at Nogen vil anskaffe Sprøite for egen Regning uden tillige at reservere sig fri Dispositionsret over den. Det, at den skal være det Offentliges Eilshyn underkastet, vil jo kunne medføre Forpligtelse til at møde med den til Dvæls, Eftersyn o. s. v., kort sagt, det vil lægge Hindringer i veien for saadanne Sprøiters Anskaffelse, og vil man svare hertil: det staar jo Enhver frit for, om han enten vil være fritagen for Bidrag til Communes Brandredskaber imod at underkaste sig Brandvæsenets Eilshyn, eller han vil yde Bidrag og have sin private Sprøite til fuld Raadighed, saa skal jeg hertil bemærke, at det altid maa antages at være de rigeste Mænd i Communen, der vilde anskaffe en Sprøite for egen Regning, som altsaa hellere ville vælge det sidste Alternativ. Ligeledes troer jeg ogsaa, at det for de øvrige Medlemmer af Communen vil være mindre heldigt, idet man, naar der i en Commune var anskaffet en eller flere private Sprøiter, da kunde sige, at nu var denne Commune forsynet med Sprøiter, uagtet Factum dog var, at disse private Eiere havde Sprøiten staaende i deres Gaarde, der maaskee kunne være langt snerede fra de øvrige Steder i Communen, istedetfor at den, hvis den skulde være til Gavn for Communen, maatte være placeret ganske anderledes. Her vil det som oftest kun være en Tilfældighed, at Sognet skulde kunne være tjent med en saadan privat Sprøite. Det er forøvrigt en Sag, Udvalget vil henstille til Thinget. Det er to forskellige Hensyn, der her staae ligeoverfor hinanden. I det ene Tilfælde saaer man maaskee nogle flere Sprøiter anskaffede, men paa urette Steder, i det andet Tilfælde saaer man een for den hele Communes Regning, men paa rette Sted, hvor den for det Hele er ønskeligst; at afvæie disse to Hensyn mod hinanden lader sig nu ikke gjøre med mathematisk Visshed, og Udvalget har derfor været entigt om, at det var hensigtsmæssigt at lade hele dette Forhold blive udenfor Loven.